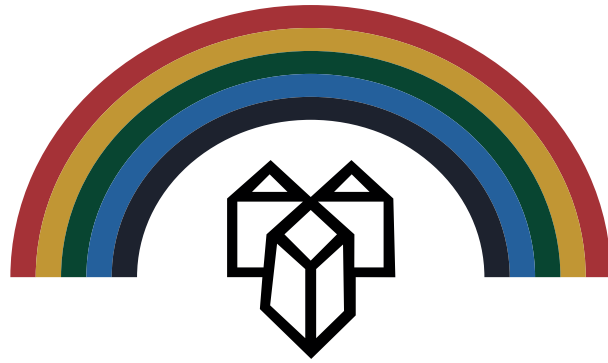

De Tabadila Krant

RAMAH TAMAH TABADILA...

Ramah Tamah betekent gezelligheid. Voor u allemaal, viel deze gezelligheid, die we tijdens de activiteiten met elkaar creëren, ineens weg.

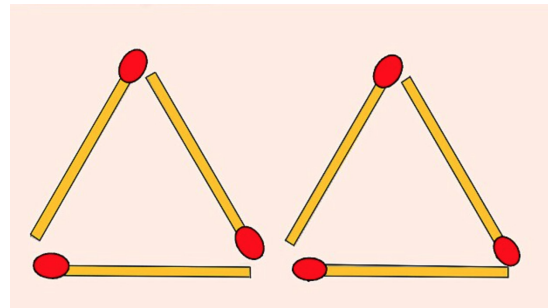
DAAR ZITTEN WE DAN: THUIS.

Omdat we dat voor u een beetje saai vinden hebben we bedacht dat we u deze krant sturen. Wat kunt u in deze krant allemaal verwachten?

- › Oplossing breinbreker
- › Regenboogverhaal
- › In memoriam
- › Bericht van bestuur
- › Verbonden/sambung
- › Hoe gaat het met
- › Creatieve tip
- › Déja vu
- › Bericht van
- › Woordzoeker
- › Onvergetelijk Zeeuws Museum
- › Bladersteen / Batu Badaun

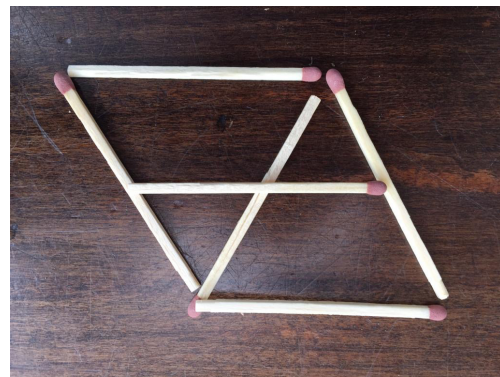
OPLOSSING BREINBREKER

Weet u het nog?

Twee kleine driehoeken, allebei gemaakt van 3 lucifers. Aan u was het om slechts 2 lucifers te verplaatsen en er daardoor 4 kleine driehoeken van te maken.

DE OPLOSSING:

LIED VAN TROOST

HANS STOLP

Je hoeft niet bang te zijn als het leven je klem zet en belaagt: Ik ben bij je.

Je hoeft niet bang te zijn voor wat de dag van morgen je aan zorgen, verdriet en pijn zal brengen: Ik draag je door het donker heen.

Je hoeft niet in het beklemmende duister van je angst en zorg te leven: Ik houd je vast en maak het donker licht.

Voel maar, hoe Ik het ben die naast jou gaat.

Voel de warmte die vanuit Mijn hart naar jou uitgaat en je omhult.

Voel de kracht van Mijn liefde maar, vervul jezelf met die liefde en laat, gesterkt door die liefde, alles wat je zwaar valt, los.

Jouw geliefden draag Ik in mijn handen, zoals Ik jou draag.

Ik zorg voor hen, behoed hen op hun wegen en ben hen altijd nabij.

Leg je zorg voor hen in Mijn handen neer en weet: Ik laat hen nooit alleen.

De Regenboog

De Belofte

Het Verbond

LIED VAN TROOST

HANS STOLP

Weet je het nog? Weet je nog hoe
Ik het was die jou op moeilijke
momenten in je leven bijstond en
steunde?

Weet je nog hoe Ik je behoedde en
vasthield toen jij de weg niet meer
wist?

Weet je nog van al die momenten
waarop Ik jou droeg, omdat je zelf
niet meer gaan kon?

Kun je de stille kracht nog voelen
waarmee Ik je toen vervulde?
Kun je de wijsheid nog voelen
waarmee Ik je hart toen vervulde,
zodat je weer een weg vooruit kon
vinden in het donker?

Kun je Mijn aanwezigheid nog voe-
len, zoals je dat toen kon, toen je
dacht helemaal alleen te staan?
Voel maar en weet: Ik ga de weg die
jij gaat, en Ik vang je op als je strui-
kelt.

Ken je de kracht van de liefde nog?
Weet je nog dat liefde alles
overwint, zelfs de dood?
Weet je dat wie zich aan de liefde
toevertrouwt, in wezen onkwetsbaar
is?

Hul jezelf dan in de kracht van de
liefde.

Pantser je hart niet.

Sluit jezelf niet op in bitterheid of
een hardheid die uit zelfbescher-
ming voortkomt.

Laat de zachte krachten van je
hart het steeds weer mogen
winnen van je angst en zorg.
Want níet wie zichzelf beschermt,
zal leven. Alleen wie zwak en
kwetsbaar durft te zijn, ontvangt
uit Mijn handen een nieuwe toe-
komst.

Ik roep je bij je naam. Hoor je Mijn
stem? Voel je Mijn liefde? Ken je
Mijn trouw?

Jouw naam staat voor eeuwig ge-
schreven in Mijn hart en niemand
kan jouw naam daaruit wegnemen.
Ik roep je bij je naam. Hoor je Mijn
stem? Voel je Mijn liefde? Ken je
Mijn trouw?

Ga dan in vrede en vol vertrouwen
je weg.

Spreek tegen Mij uit wat leeft in
jouw hart.

En zegen Mijn naam, zoals Ik jou
zegen.

IN MEMORIAM

FREDDIE MAINAKÉ

6-9-1956 - 28-4-2020

Met verdriet delen wij u mede dat onze bewoner Freddie Mainaké op 28 april is overleden, na een kort ziekbed in het ziekenhuis te Goes.

Wij denken met warmte terug aan Freddie; aan zijn mooie stem en vele Elvis-vertolkingen, zijn mooie gebeden tijdens het samen eten, zijn gezellige grappen en creativiteit.

Hij zal door medebewoners, vrijwilligers en deelnemers van Ramah Tamah Tabadila, bestuur en staf gemist worden.

In verband met de corona maatregelen vond het afscheid in zeer beperkte kring plaats.

BERICHT VAN BESTUUR

Sinds de intrede van het COVID 19 virus zijn alle activiteiten sinds 17 maart helaas stopgezet. We realiseren ons dat het voor vele deelnemers en vrijwilligers een gemis was, doordat sociale contacten werden geminimaliseerd en daarmee ook velen in een isolement terecht kwamen.

Met de landelijke versoepeling van maatregelen door het RIVM, kunnen we onze blik weer voorzichtig richten op Ramah Tamah.

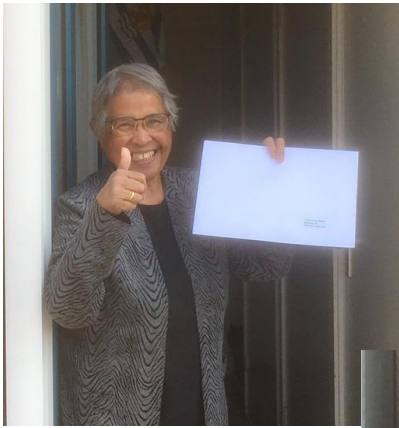
Met de nadruk op “voorzichtig!”

Op de achtergrond zijn we bezig met het opstellen van een protocol, waar vanuit we kleinschalige activiteiten willen gaan starten.

Het programma zal immers op een verantwoorde en veilige manier moeten worden aangeboden.

We hopen met elkaar u snel weer te mogen ontmoeten.

Bobbe Lilipaly
voorzitter Tabadila

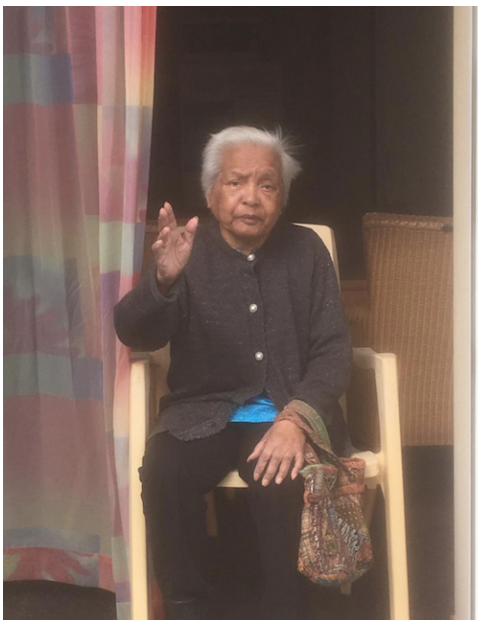

Verbonden

De hele wereld is in de greep van Corona

**Ons leven is niet meer hetzelfde
Want we zijn al lang van elkaar gescheiden**

Maar eens zullen we elkaar weer zien

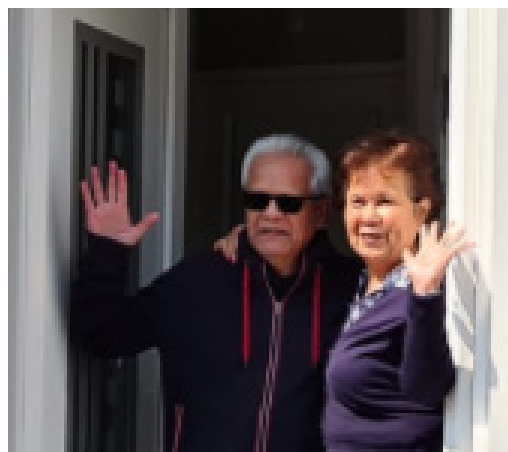
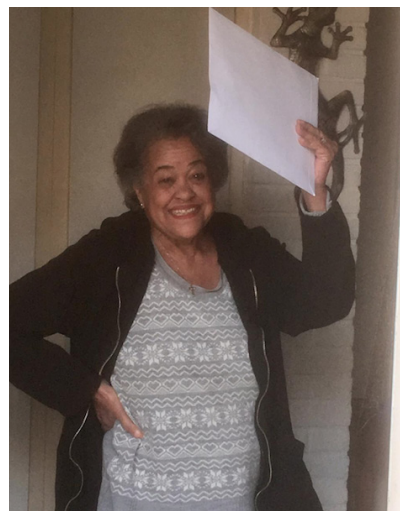

Seluruh dunia
ditangkap Corona

Katong pung hidup tidak
sama
Karena su lama katong
terpisah

Ada tempo mau baku
dapa

Sambung

HOE GAAT HET EIGENLIJK MET....

TANTE NEL SINAY

Hoe gaat het met u?
Goed, gelukkig gaat het goed, daar
ben ik dankbaar om.

Mijn tip voor iedereen is om te bid-
den.
Dat wat ik wil delen is dit:

„Vrees niet
Want ik ben met jullie”
Zei God...
Amen

TANTE ELS TUPANWEL

Hoe gaat het met u?
Goed, gelukkig wel en met mijn
kinderen en kleinkinderen ook.
Ze zorgen goed voor mij. En vertel-
len dat ik binnen moet blijven.
Soms ben ik wel in de tuin of voor
mijn huis, in de zon.
Mijn tip is om te kleuren,
dat doe ik veel en graag.

CREATIEVE TIP VAN TANTE ELS

DÉJÀ VU,

WAAR HEB IK DAT EERDER GEZIEN..?

VAN RON MANNAK

Deel I.

Omdat mijn jongere broer Dick en ik, de hele periode vanaf de soevereiniteitsoverdracht tot aan ons vertrek naar Holland in mei 1952 als een echte **'Lock down'** hebben ervaren en wij de 3 jaar durende periode ook daadwerkelijk overleefd hadden, wil ik de lezers hiermee een hart onder de riem steken. Wellicht zullen sommige lezers zich hierin herkennen.

In de periode van de politionele acties was ons ouderlijk gezin vanuit de onderneming van onze opa, in Tuntang naar Pekalongan, een klein plaatsje op Midden Java verhuisd. Dat leek onze ouders veiliger. En inderdaad, toen het ook in Pekalongan, na enige tijd rustiger werd, kon ons oudelijk gezin weer een min of meer normaal leven hervatten.

Dat was een heerlijke tijd, we konden naar hartenlust met schoolkameradjes spelen, die behalve uit Indische en Nederlandse ook uit enkele Chinese kinderen bestond. Ook genoten we volop van de nachtelijke feesten in de tuin, met 'live' muziek, waarbij er natuurlijk ook van alles geproefd

en gegeten kon worden en lampions in de bomen het geheel een sprookjesachtige sfeer gaven. We waren ook vrij, om zonder angst overal naartoe te gaan. Ik herinner me dat het altijd erg gezellig was. We hadden veel aanloop van familieleden, kennissen, KNIL-militairen, Hollandse dienstplichtigen, w.o. ook de M.P.

En het werd helemaal ideaal, toen ik, op 7-jarige leeftijd, voor het eerst naar een, door nonnen geleide lagere school kon gaan. Ik kon toen mijn geluk niet op. Ik had ook het gevoel, dat ik "de echte wereld" ging ontdekken. Helaas veranderde dat van de ene dag op de andere, na de soevereiniteitsoverdracht in 1949. De aangename periode op school eindigde plots, vlak na de St Nicolaasviering op school. Daarna was er overal veel orust, dat vaak gepaard ging met de nodige opstootjes. We waren toen de enge Indo's die in Pekalongan waren achter gebleven. Dat kwam omdat mijn vader die bij de PTT werkte, 'gevraagd' werd om, eerst zijn Indonesische opvolger in te werken. Pas daarna konden wij naar Holland vertrekken. De andere Indo's en de totoks hadden Pekalongan echter al veel eerder verlaten.

Omdat de situatie door onze ouders niet meer veilig werd geacht, bracht onze chauffeur mij iedere dag met de Willyjeep naar school.

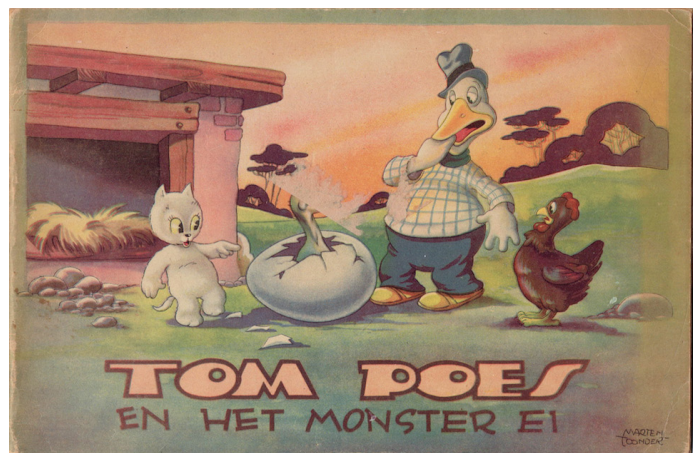
Ook haalde hij mij op, doch helaas ging dat laatste vaak mis, omdat hij soms te laat was en ik vervolgens maar zelf thuis moest zien te komen. Op school was de situatie voor mij ook niet meer veilig. Want voordat de school begon, tijdens de pauzes, in de klas en ook bij het naar huis gaan, werd ik, door de zelfde Indonesische jongetjes waar ik voordien leuk mee gespeeld had, in elkaar geslagen c.q. met propjes beschoten. Hierbij deed de (Indonesische) juf net of ze dat allemaal niet zag.

Omdat ik nagenoeg iedere dag onder de blauwe plekken thuis kwam, besloten mijn ouders me van school af te halen.

Maar ook thuis voelden we ons niet veilig, omdat de Indonesische burens naast ons, regelmatig hadden gedreigd om Dick en mij te ontvoeren. Dat werd er niet beter op, toen wij enige tijd later vernamen dat de vader van één van mijn vroegere speelkameraadjes op gruwelijke wijze om het leven was gebracht. Vanaf dat moment zat voor Dick

en mij, niets anders op dan thuis te blijven.

En dat hield natuurlijk in, Dick en ik elkaar aanvankelijk in de haren vlogen. Na verloop van tijd leerden we echter ook leuk met elkaar om te gaan en te spelen. Ondertussen kon ik echter, tot grote wanhoop van mijn ouders, nog niet lezen en alleen het alfabet met horten en stoten opzeggen. Gelukkig waren er in ons ouderlijk huis, naast speelgoed ook stapels boeken te vinden, w.o. verhalen van Tom Poes en Heer Bommel, Panda en ook enkele sprookjesboeken geïllustreerd door Rie Cramer.

Dankzij de aanwezigheid van al die boeken en het speelgoed (o.a. tinnen soldaatjes/Indianen), konden Dick en ik voor ons zelf een 'sprookjeswereld' creëren, die ons hielp om ons niet alleen buiten te wagen, doch ook om die periode letterlijk te overleven. En dat bleek achteraf onze redding, want pas in mei 1952 konden we, gezond en wel naar Holland vertrekken.Wordt vervolgd.....

Met de groeten uit Schore.

Ron

BERICHT VAN

AD (DIRIGENT TABADILA KOOR) & MARINA MEEUSEN

Lieve, lieve mensen,

Allereerst willen we u zeggen dat we van harte hopen dat u allen in een goede gezondheid verkeert! De laatste maanden zijn voor een ieder van ons erg veranderd, en elk moet op zijn eigen manier proberen er het beste van te maken. Gelukkig hebben we al veel zonnige weken mogen beleven, dat helpt zeker! Het contact met u allen missen we heel erg, we zien dan ook uit naar het moment wanneer we elkaar weer “in het echt” kunnen zien om dan weer uit volle borst te kunnen gaan zingen!!! Vanuit Terneuzen wensen we u het allerbeste en hopelijk tot vlug. Een lieve groet van Ad & Marina

ZINGT U MEE?

BRANDEND ZAND - ANNEKE GRONLOH

Brandend zand en een verloren land
En een leven vol gevaar
Brandend zand berooft je bijna van 't verstand
En dat alles komt door haar

Zwarte Dino, jij wou Nina
Die met Ropko was verloofd
En toen Ropko werd gevonden
Werd jouw onschuld niet geloofd
Brandend zand en een verloren land
En een leven vol gevaar
Brandend zand berooft je bijna van 't verstand
In de haven van Marseille
Danst jouw Nina nu voor geld

Slechts de golven zingen zachtjes
Wat van Dino wordt verteld

Brandend zand en een verloren land
En een leven vol gevaar
Brandend zand berooft je bijna van 't verstand
En dat alles komt door haar
Brandend zand en een verloren land
En een leven vol gevaar

Brandend zand berooft je bijna van 't verstand
En dat alles komt door haar

WOORDZOEKER

Het bos

Streep de woorden weg en vind de oplossing!

T	S	U	R	N	N	E	D	I	U	R	K
L	L	B	T	N	E	M	R	O	W	A	B
O	E	E	G	R	R	T	O	G	S	B	N
M	G	E	R	O	E	Z	N	T	L	J	U
S	O	R	A	O	I	H	A	A	I	I	W
H	V	D	S	H	D	N	D	N	L	A	W
E	I	K	D	K	J	E	O	T	D	P	N
U	W	A	T	E	R	K	A	N	T	D	E
V	P	V	B	E	R	K	U	E	B	L	I
E	S	O	N	E	K	I	U	R	T	S	N
L	O	S	N	E	M	O	B	G	Z	O	N
M	M	D	N	I	W	E	J	K	E	E	B

Oplossing

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

GRAS	VOS	BEEKJE	MOS
HERT	WATERKANT	BEER	PAD
HEUVEL	WILG	BEUK	PLANTEN
KASTANJEBOOM	WIND	BLADEREN	RUST
KONIJN	WORMEN	BOMEN	STRUIKEN
KRUIDEN	ZAND	DIEREN	TAKKEN
MODDER	ZON	EEKHOORN	UIL
MOL		EIK	VOGELS

ONVERGETELIJK "ZEEUWS MUSEUM"

VAN ADA LILIPALY

Het Zeeuws Museum komt naar Tabadila toe met dit schilderij.
Het is in 1917 gemaakt door Jan Heyse en hij noemde het schilderij
"Het ontbijt".

Vind je dit een passende naam voor het schilderij?
Wat zou het kind als ontbijt te eten krijgen? En wat te drinken?
Wat heb je zelf vanmorgen gegeten?
Wat is je favoriete ontbijt?

Wat valt verder op aan het schilderij?
Vind je het ook zo stil?
Zijn jullie kinderen of kleinkinderen ook zo rustig als ze aan tafel
zitten?
Ben je zelf zo rustig?

Jan Heyse was een Middelburgse kunstenaar, die leefde van 1882 tot
1954. Hij werkte als schilder, graficus, houtsnijder en illustrator.
Hij deed mee aan jaarlijkse tentoonstellingen, die ongeveer 100 jaar
geleden in Domburg werden gehouden. Zijn collega-kunstenaars von-
den de stijl van schilderen van Jan bijzonder om de sobere preciese stijl.
Ze vonden hem een echte vakman.

Kan je zien dat dit schilderij ongeveer 100 jaar geleden is geschilderd?
Wat zijn de verschillen met toen en nu?
Zou je moeder en kind een naam kunnen geven?

Zou je het schilderij in je kamer willen hangen?

BLADERSTEEN - BATU BADAUN VERHAAL UIT AMBON LEASE

VAN ADA LILIPALY

In een dorpje aan zee woonde een weduwe met haar twee kinderen, een meisje en een jongetje.

Ze hadden het niet breed en de vrouw moest elke dag opnieuw grote moeite doen om voldoende eten bij elkaar te krijgen. Soms ging ze naar het strand schelpdieren zoeken, of ze spietste met haar kalawai kleine visjes in het ondiepe water. Dikwijls ging ze naar de bostuin, om groenten en knollen te verbouwen.

Het meisje moest, als moeder weg was, altijd op haar ade, haar kleine broertje, passen. Ze was al heel handig in het opruimen en vegen van het erf. Ook kon ze al een beetje koken.

Op een dag kwam moeder van het strand met maar één vis.

“Meer heb ik vandaag niet kunnen vangen”, zuchtte ze, “we moeten het er mee doen, hoe weinig het ook is.”

Ze zette haar kalawai in een hoek en zei tegen haar dochttertje: “Kind, ga jij die vis bakken, dan ga ik nog even naar de tuin. Als jullie al honger hebben, eet dan alvast, maar laat de kop van de vis voor mij over.”

“Goed, moeder”, zei het meisje.

Ze maakte de vis keurig schoon en legde hem op een roostertje boven het vuur. Het meisje en haar kleine broertje zaten te wachten tot het klaar was. De vis rook heerlijk en hun buikjes knorden.

Eindelijk was de vis gaar. Voorzichtig

pakte ze hem van het vuur en legde hem op een bord.

“Ik heb al erge honger!” riep het broertje, “ik wil eten!”

“Ja ja, je krijgt al”, zei het meisje en ze deelde de vis in drieën: de kop legde ze weg voor moeder en de rest deelde ze keurig in twee stukken.

“Hier, ade”, zei ze.

Het jongetje begon gulzig te eten van zijn vis en in een paar tellen had hij alles op.

“Nog meer”, zei hij.

“Nee, er is niet meer”, zei het meisje. Ze had haar helft ook al bijna op, en ook haar maag knorde nog.

“Ik wil nog meer!” zeurde het jongetje. Hij zeurde zo lang tot het meisje er niet meer tegen kon. Ten einde raad gaf ze de kop van de vis, die voor moeder bestemd was. Eindelijk was het ventje stil.

Laat in de middag kwam moeder thuis, moe en hongerig. Ze dacht nog een stukje vis te kunnen eten, maar hoorde toen dat ade alles had opgegeten.

Ze was erg verdrietig en teleurgesteld en zuchtte: “O, o, mijn leven is één en al armoe; zelfs geen stukje vis is voor mij overgebleven. Ik ga weg van deze wereld.”

“Nee, mama, nee!” riep het meisje, “ga niet weg!”

“Ik moet gaan”, zei de moeder.

En hoe de kinderen ook huilden en

smeekten, moeder liet zich niet vermurwen. Ze kookte wat rijst voor de kinderen en voor zichzelf. Dat nam ze mee en vertrok in de richting van het strand.

Het meisje pakte ade bij de hand en ging haar achterna. Ze volgden haar voetafdrukken in het zand. Het ging niet zo snel, omdat broertje nog niet zo vlug kon lopen. In de verte zagen ze hun moeder. Ze keek niet om.

alles op, zodat ze geen honger meer hadden. Daarna liepen ze verder, de voetsporen achterna. Het werd al een beetje donker en al gauw was moeder in de schemer verdwenen. Wat waren ze moe! Het meisje pakte broertje op en droeg hem naar de voet van een grote boom, waar ze op de grond gingen liggen en vrijwel direct in slaap vielen.

Moeder had haar kinderen in de gaten

“Mama!” riepen de kinderen, “laat ons niet alleen!” Moeder stond stil en riep achterom: “Kom maar niet achter me aan. Ik moet gaan. Maar wees niet bang. Je zult niets te kort komen.” “Ik heb dorst!” riep kleine ade, “heel erge dorst!” Moeder hoorde het. Ze liep naar de bosrand en plukte een groot blad van een boom. Dat vouwde ze tot een soort bekertje en kneep wat melk uit haar borsten in het bekertje. Dat zette ze in het zand en legde er nog een pakje rijst bij. En verder liep ze. Toen de kinderen bij het eten kwamen aten en dronken ze

gehouden en kwam stilletjes naar de boom gelopen. Ze ging aan de andere kant van de stam zitten en waakte de hele nacht over de kleintjes. Tegen zonsopgang legde ze weer een beetje eten en drinken neer en vertrok. Toen de kinderen wakker werden, aten ze eerst hun buikjes vol en liepen weer verder.

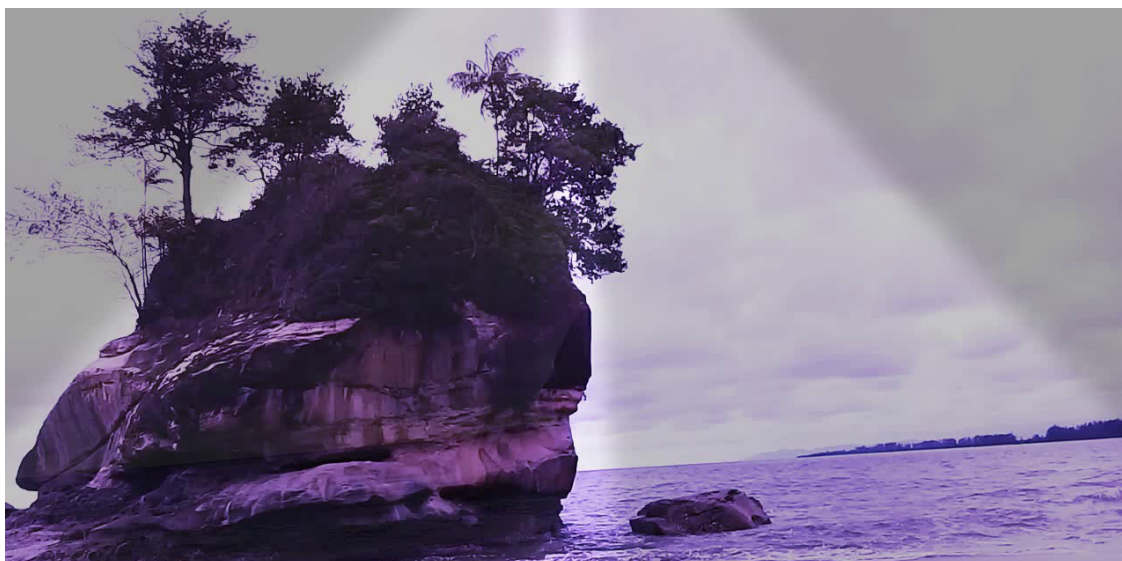
Tenslotte zagen ze moeder in de verte. Die waadde de zee in naar een grote begroeide rots met een donkere spleet. Zo hard ze konden renden de kinderen langs het strand en riepen wanhopig: “Mama, mama, kom terug!”

“Nee kinderen”, zei moeder, “ik ga naar batu badaun.
Blijven jullie daar! En, mijn dochter, zorg goed voor je ade!”
Moeder liep naar batu badaun en zong:

batu badaun	<i>bladersteen</i>
batulah batangke	<i>takkensteen</i>
buka mulutmu	<i>open je mond</i>
telangkan beta	<i>slok mij op</i>

En tot ontzetting van de kinderen zagen ze hoe de spleet in de rots wijder werd. Moeder stapte erin en verdween toen de opening weer dicht ging. De kinderen begrepen dat moeder voorgoed weg was.
Ze zongen treurig:

gunalah apa	wat heeft het voor zin
beta tinggal sendiri	ik blijf alleen achter
sedangkan ibu sudah terada	terwijl moeder er niet meer is
hidup sendiri terlalu susah	alleen leven is zo moeilijk

WILT U OOK VAN U LATEN HOREN?

Of de groeten doen?

Iets delen? Een hart onder de riem steken?

Dat kan door zelf iets te schrijven, vertellen per telefoon, delen via app, fotograferen en opsturen...

Bellen/appen: 06 - 55 17 27 09

Mailen: r.antheunisse@rumahtamahtabadila.nl

Kreeg u dit krantje digitaal en ontvangt u het liever op papier?

Geef uw adres dan door via mail, app of per telefoon.